

for at gøre Affattelsen af § 4 saa bestemt og tydelig som mulig, saaledes at Smørhandlerne bestemt kunne vide, hvad der er tilladt og hvad ikke. Der siges derfor i Udvalgets Forslag: paa Smør, der ikke er tilvirket her, maa der ikke staa en Betegnelse, der angiver, at det er tilvirket her i Landet, og der maa heller ikke staa noget dansk Stednavn. Det ærede Medlem foreslaar imidlertid i sit Underændringsforslag, at Betegnelsen for at være forbudt skal være „stiftet til at bibringe den festsagtige Antagelse, at Smørret er tilvirket i Danmark“. Hvad der kan falde ind her under og hvad ikke, er ikke Udvalget ganske klart, men i hvert Tilfælde staar det Udvalget klart, at dette Forslag ikke er saa bestemt affattet som det Forslag, vi have formuleret. Det kan tænkes, at det ærede Medlems Forslag kan omfatte — og det kan være den ærede Forslagsstillers Mening — at Smørreksportørerne ikke skulle have Lov til paa Smørfustager, som indeholde Smør, der ikke er tilvirket her i Danmark, at sætte deres Firmanavn. Man kan jo ræsonnere som saa: Naar en Mand i England ved, at et Firma er bosat i Danmark og ser, at dette Firmas Navn er anført paa en Smørdrille, saa kan denne Omstændighed være stiftet til at bibringe ham den festsagtige Antagelse, at Smørret er tilvirket i Danmark. Udvalget formener, at den Affattelse, vi have foreslaaet, er ganske anderledes bestemt end den, det ærede Medlem foreslaar. Udvalget tillader sig derfor at fravaade Vedtagelsen af dette Underændringsforslag. Det er nemlig af ganske overordentlig Vigtighed, at man har aldeles bestemte Regler med Hensyn til Smørreksporten. Man maa vel erindre, at Smør er en lidet holdbar Vare; er der nogen som helst Tvivl om, hvorledes Betegnelsen maa være, kan det hændes, at et Parti Smør bliver stoppet her, og der kan derved bibringes Eksportøren en ganske overordentlig Skade, for det første derved, at Smørret bliver bedærvet, eller at dets Kvalitet i alt Fald bliver forringet ved, at det stoppes og maasse maa ligge 8—14 Dage paa Toldboden, dernæst derved at Sælgeren her hjemme, som i Reglen sælger frit om Bord og er forpligtet til Levering til den udenlandske Køber, kan ifalde et betydeligt Ansvær, og endelig vil det selvfølgelig staa de danske Eksportører, hvis saadanne Tilfælde skulle indtræde 2—3 Gange, at deres Forjendelser blive stoppede. Derfor er det af allerstørste Vigtighed, at Eksportørerne bestemt vide, hvad de maa, og hvad de ikke maa.

Det næste Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem, slutter sig nøje

til Underændringsforslaget, og naar dette forkastes, mener jeg, det er en Selvfølge, at ogsaa dette maa forkastes. — Det ærede Medlems tredje Ændringsforslag slutter sig for saa vidt ogsaa til de to første, saa jeg skal ogsaa af den Grund paa Udvalgets Vegne foreslaa det forkastet. Men det giver mig dog Anledning til et Par Bemærkninger. For det første vil Forholdet, hvis dette Forslag vedtages, for Daasemørrets Vedkommende blive dette, at Smør, som ikke er tilvirket her i Danmark, og som er pakket i hermetiske Beholdere, vil kunne udgaa herfra med en Betegnelse, som om det var dansk Smør. Der staar udtrykkelig i Forslaget, at „Bestemmelserne i denne Paragraf“ — altsaa saaledes som den vilde være, naar det ærede Medlems to første Forslag bleve vedtagne — „komme dog ikke til Anvendelse paa den, der udfører Smør, som her i Landet er pakket i hermetisk lukkede Beholdere, selv om der paa Beholderne i Forbindelse med Pakkerens Navn er anført dansk Stednavn“. Jeg vilde anse det for en meget daarlig Tjeneste, man vilde gøre Smørpakterne, naar man vilde sige til dem: I have Lov til at pakke fremmed Smør i hermetisk lukkede Beholdere og sætte paa „Dansk Produkt“. Naar man dernæst sammenholder den Bestemmelse, der her er foreslaaet af det ærede Medlem, med den Bestemmelse, som er foreslaaet af Udvalget med Hensyn til Smør i Dritter, saa vil det upaatvivlelig koste et meget ubehøvet Lys over Daasemørret. Man vil kunne sige som saa i Udlandet: Danmark passer vel paa det Smør, der sendes til England, og sørger for, at det virkelig er godt, men alt det Smør, der er pakket i Daaser kan være mindre godt fint eller svensk Smør og det har man Lov til at sætte „Dansk Produkt“ paa. Jeg tror, at det vilde staa Smørpakkeforretningerne i høj Grad, hvis denne Bestemmelse blev vedtagen. Der er derimod en anden Ting ved dette Ændringsforslag, som jeg skal omtale, og hvorom jeg tror, at den Tante, der ligger til Grund for den, er overordentlig heldig. Som det vil ses, har det ærede Medlem indstødt Ordene: „her i Landet“. For Tiden er det nemlig saaledes, at der, saavidt Udvalget ved, ikke andre Steder her i Norden end i Danmark finder Pakning af Smør Sted i hermetiske Beholdere. Saa længe denne Pakning ikke findes andre Steder, vil selvfølgelig den Bestemmelse, Udvalget har foreslaaet, være tilstrækkelig, men det kan jo ikke benægtes, at det ikke er en saa fjern Mulighed, at der bliver oprettet Pakningsforretninger i Nabolandene. Hvis